

Adonun Karısı Bedriye

– RABATLI · 12 Ekim 2009

Yarın Merkeze gideceğini aklına getirdikçe elindeki orağı mısır saplarına daha hızlı sallamaya çalışıyordu Ado. Bu gün işini yetiştirememişti. Oysaki Merkezde dükkanını açmak zorunda idi. Dükkan kapalı durmazdı. İlçede tek onun dükkanında vardı kap-kacak. İş oldukça iyiydi. Sayılan bir kişi idi aslında. İlçede verilen yemeklere çağrılır, bayramlarda öndeki sandalyelere oturtulurdu. Kızlarını evlendirmiş, biraz rahata ermişti. Köydeki evlerini kapatmak istememişti.. Köyde eşi oturuyordu. Bir inekleri vardı. Yağ, süt ve peynirini ondan sağlıyorlardı.

Uzaktan Ado'nun çalışmasını izleyen eşinin her mısır sapının kesilişinde canından can gidiyordu sanki. Oynaşıyla buluştuğu mısır tarlası gözlerinin önünde yok oluyordu. Kesilmesini istemiyor, hep geriye atıyordu hasadı. Kocasına "Sen Merkeze git, ben kestiririm" diye tutturmuştu. Gece yarısına doğru bıraktı orağı elinden Ado. Ayda karşı tepelerin arasında kayıp olmuştu. Karısı kesilen mısır saplarını öbek öbek yapmıştı arkasından. Bir iki adam saklanabilirdi arkalarında. Kim bilir ne düşüncesi vardı, neler geçiriyordu aklından Bedriye.

Eve döndüklerinde Ado Merkezi, karısı kesilen tarlayı düşünüyordu. Sabah olunca Bedriye kocasına hazırladığı peynir, süzme ve tere yağını kaplara yerleştirdi. Fileyi eline verdi. Kocasını yürüdü. Arkasından "Sen burayı düşünme, ben kestirir kapıya çektiririm mısır saplarını" dedi. Köyün alt başına indiğinde geriye döndü Ado. El salladı eşine. Gözden kayboldu. Eve giren Bedriye yeni içinden çıktıkları yatağa girdi. Kocasının kokusu daha çıkmamıştı sanki. Yorganı ters çevirdi, yattı.

Kuşluğa doğru köy çobanı ineklerini getirmişti, kapıya gelen ineğin bağırmasıyla uyandı kalktı. Saçlarını düzeltti. Yazmasını bağladı özenerek. Duvardaki aynanın yanından geçerken göz ucuyla baktı kendisine. Gecenin yorgunluğu okunuyordu yüzünde. Kapının sürgüsünü çekti. Dışarıya çıktı. İneğinin başının altını kaşdı biraz. Danayı bıraktı. Elindeki küleğe sağdı sütü. Kalanını danaya sakladı. Geriye döndü, birkaç gündür biriktirdiği sütler de bir araya getirip süt makinesinde çekti. Kaymağını ayırdı. Diğer sütlerini de peynire yatırdı. Makineyi yıkadı. Parçalarını çelik tele dizdi. Yan duvara astı. Kendine çekidüzen verdi. Köye inecek, köy bakkalından kocasının unuttuğu birkaç kibrit kutusu alacaktı. Yürüdü. Köy evlerinin aralarından geçerken insanlar ondan kaçarcasına kapı aralıklarından bakıyorlardı. Çocuklar kaçıyorlardı onu görünce. Köydeki kimseyle konuşmadan bakkala doğru yürüdü. Ana yola indi. Yukarı köye giden arabalar bu yolu kullanırdı. Birkaç araba yanından geçmiş, kornalarını çalmışlardı. Yolun üst kıyısında bulunan evin altına geldiğinde evdeki "köşki" denen balkona kaydı gözleri. Oradaydı. İçini görünce yakan, her şeyini ona adadığı kişi. Muzo'su. Göz göze geldiler bir an. Aralarında üç dört metre var yoktu. İç kaynadı, elinin parmaklarını ileri doğru uzattı. İşaret parmağı ile bir görüntüsü yaptı. Muzo kafasını "he" dercesine salladı. Köy bakkalına yürüdü. Halk odasının önünde oturan birkaç kişi yan döndüler. O da içeriye girdi. Kibrit paketlerini aldı gerisin geriye evine doğru yürüdü.

Tarladaki mısır saplarını ağaç çubuklarıyla bağladı birer birer. Bağlanan sapları öbek öbek dizdi tarla boyu.Sapların kesilmediği bölüme karanlık çökmek üzereydi.Eve döndü.Kendi kendine " Muzo dediğimi anladı mı acaba"diye düşündü.Belki anlamamıştır diye evin arka duvarına bir çubuk taktı.Buluşmak istediklerinde;duvarda iki çubuk olunca evde iki kişiyiz,tek çubuk olunca tekim anlamına geliyordu.

Gece yarısına doğru köydeki tüm gaz lambaları sönmüştü. Bir gölge öbek haline gelmiş mısır saplarını takip ederek Bedriye'nin evine doğru süzülerek yürüdü. Bir kapının açılışı ve kapanışıyla bir gece başlamıştı. Sabahın ilk ışıklarıyla duvardaki çubuk da inmişti.

Karşı köyden gelen iki kişiye tüm mısır saplarını kestirdi Bedriye. Evlerine taşıttı. Mısır Koçanlarını saplarından ayırmak içinde köy kızlarına birer yazma vererek bitirdi.Soyulan koçanları çatıya astırdı birer birer.Kışın ufalayıp öğütebilirlerdi artık.

Kışın gelmesiyle yaşam iyice zorlaşmaya başladılar köyde.Kar çok yağar,hayvanları yemlemek çok zor olurdu.Bir iki metre olan karı yararak hayvanları sulamak zorunda kalırlardı.Ado Merkez'den on beş günde bir veya ayda bir gelmeye başlamıştı.Kaç kez "Satalım bu ineği,taşınalım Merkeze" demiş karısını ikna edememişti.Her gelişinde karısında bir soğukluk hissediyordu.Bir an önce Merkez'e dönmesini istiyormuş gibi çaba içinde olduğunu hissediyordu.

Ado Merkeze dönünce Muzo tek kızakların geçtiği yoldan eve damlıyor, gecelerde kaybolup gidiyorlardı Bedriye ile.

Bir gün Merkeze inen köylülerden biri Ado'nun dükkanına uğradı. Hal hatır sorduktan sonra,köyde olup bitenleri ve karısı hakkında söylenen dedikoduları bir bir anlattı.Demek ki bu soğuk davranışlar onun içinmiş diye düşündü biran.

Hafta arasında dükkanının anahtarını komşusuna vererek :

- Bu gün akşama köye gideceğim.Dükkanı yarın sen açarsın.Dedi.

- Olur.Dedi yan komşusu.

Akşama doğru yola çıktı. Yolda tek tük köylerine dönen insanlar vardı.Karda yürümek çok zordu.Yollarda atlar gezmiş,yolu basamak haline getirmişlerdi.Köyün alt başına yaklaştığında iyiden iyiye karanlık çökmüştü.Köy evlerinin pencerelerinden gaz lambalarının ışıkları süzülüyordu.Sessizce evin açık olan penceresinin camına yaklaştı.Karısı içerde şehirden ona getirdiği geceliği giymeye çalışıyordu.Camı tıklattı.Bir an yerinden hopladı Bedriye.

- Kim o ? Dedi sessizce.

- Benim Ado.

Üzerindeki geceliği bir anda çıkardı.Eteğini ve kazağını giydi çabucak.Kapıyı açtı eli ayağına dolandı.Baştan savma sarıldı kocasına.

Oturdular beraber. Anahtarı komşusuna bıraktığını,dükkanın onun açacağını söyledi Ado.

- Ben bir ineğe bakıp geleyim.dedi Bedriye.

- Hasta mı yoksa ?

- Önüne biraz ot koyayım.

Üzerine tavşarını aldı kapıya çıktı. Ado da onu takip etti arkasından.Ahıra doğru değil,evin arkasına doğru yöneldi Bedriye.Eline aldığı bir çubuğu takılı olan çubuğun yanına taktı çabucak.Ahıra doğru yürüdü.Ahırın kapısını açtı.Beş dakika sonra döndü.

- Danaya da ot verdim biraz. dedi

- Büyümüştür.Seneye iki ineğin olur artık .dedi Ado.

O gece Bedriye için bir kabus gibiydi.Az kalsın Yakalanacaktı.

Sabahleyin köy kahvesine indi Ado.İlk kez hafta arasında köye gelmişti.Köydekiler şaşırmışlardı.Bir kaç kişiyle sohbet etti .Sanki ondan kaçır gibilerdi.Yarın döneceğini söyledi.Evine Muzo'ların evinin kenarından geçerek döndü.Kardaki izleri takip etti biraz. İzler kendi evlerine doğru gelip dönmüştü.Yeni iz sayılırdı.Ertesi günü şehre döndü.

Kış çok ağır geçiyordu.Bir gün Ado'nun sırtında bir çuvalla köyüne doğru yollandığını gördü birkaç kişi.Geç bir saattir.Bir şey anlamamışlardı.Ado köye varmış üzerindeki yükten kurtulmuştu.Evinin yanındaki samanlığa attı kendini.Bir an samanların arasına gömüldü.Üzerine otları yığarak sabahı beklemeye başladı.Hava soğuktu.Ama içi yanıyordu.Geceler uzun ,oldukça karanlıktı.Mereğin odun aralıklarından evini gözetlemeye başladı.Gelen giden yoktu.Bir ara"imdat" sesiyle uyandı.Kalktı samanlıktan çıktı.Köy kenarından Merkez'e doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.Köyden uzaklaşmıştı ki arkasına baktığında eline çirasını ve lüks lambasını alan köylülerin bağırarak doğru koştuklarını gördü.Sabaha yakın merkeze inen Ado odasına çekildi.Bir güzel uyku çekti.

Sabahleyin köyden birkaç kişi gelmiş. Muzo'nun bir ayağı kapanına düştüğünü söylemişlerdi. Muzo'nun bir ayağı bilekten kopmuş, diğer ayağı da iki yerden derin yara almıştı.Muzo hastaneden üç ayaklı olarak

ayrılmıştı.Poşetinde ayakkabısının teki vardı. Ama ayağı yerinde yoktu.

Ertürk DEMİRCİ